

PARAULA I VIDA

Temps de colònies, temps de vida

Des de fa 62 anys que al Bisbat d'Urgell realitza activitats de Colònies durant l'estiu. «Fer colònies» i «anar de colònies» són ja expressions col·loquials, com «anar a l'esplai». Recordeu aquell lema reeixit: «**A colònies, l'estiu és diferent!**». Durant els mesos de juny, juliol i agost arreu del nostre Bisbat i arreu de Catalunya tenen lloc multitud de tandes de colònies. Infants i joves, monitors, pares, cuiners i consiliaris ens sentim joiosos per tantes activitats de formació en el lleure, des de la inspiració de l'Evangeli. I molts són becats perquè puguin tenir uns dies de vacances formatives i amb amics.

Les colònies i els campaments són una institució pedagògica privilegiada per a treballar valors personals i de convivència. I als qui hem estat monitors i consiliaris ens han marcat la vida. La proposta educativa de la Coordinació Catalana de Colònies i Esplais Cristians, de la qual forma part la Fundació del nostre Bisbat d'Urgell, la **Fundació d'Esplais Santa Maria de Núria (FEMN) i AINA** a Andorra, així com la més coneguda i antiga, la barcelonina «Fundació Pere Tarrés», prenen la identitat cristiana i eclesial amb esperit evangelitzador com el

punt de referència bàsic i fonamental que les configura. Avui hi ha pluralitat de projectes, institucions i identitats. I això és positiu. Però reclama aprofundir i reforçar la identitat cristiana pròpia dels nostres Centres d'esplai i les Colònies. I el mateix en els Escoltes catòlics.

El temps lliure és un temps de gràcia. Valorem, per tant, les vacances i les colònies com una gran possibilitat de vivència i transmissió dels autèntics valors per a la vida dels infants i dels joves. **Les colònies i els esplais cristians** són una bona oferta pastoral quan es proposen ser llocs de veritable comunió cristiana, amb passió pel joc i l'aventura de la vida, i on es proposi i se celebri la fe. Llocs de descoberta de Déu en la seva creació, on es conreïn la gratuïtat de les relacions, la joia de les amistats i dels afectes. Llocs on es visquin vacances amb sentit, per a tots i cadascun dels infants, i on poder gaudir de solidaritat, fraternitat, bellesa, austeritat, acció de gràcies i fe. Aquesta és la nostra proposta humanitzadora i personalitzadora del temps lliure, volent incidir socialment, i realitzant-la des del voluntariat, i des del voluntariat eclesial. Volem educar en la fe, però una fe lligada íntimament amb la vida de cada dia. Una fe que esdevingui

cultura, perquè «*una fe que no esdevé cultura és una fe encara no plenament assumida*», deia Sant Joan Pau II.

Cal que tinguem unes **prioritats pastorals en el temps lliure**: 1) Major claredat en la identitat de la proposta, sense confondre esplai i catequesi ja que són dues propostes pastorals diferenciades, però que es complementen entre si, i que poden cooperar. 2) Respectar els processos educatius. Per això els continguts i l'experiència de la fe s'ha de conjugar amb l'atenció a la llibertat, les motivacions i les situacions de cada família. 3) Obertura a tots per part del centre d'esplai cristià, qualssevol que siguin les seves diferències de cultura, raça o religió, amb una atenció preferent pels infants amb precarietats o carències. 4) Els animadors de la fe i els consiliaris han de ser bons acompanyants, que s'impliquin en un projecte de vida arrelat en l'Evangeli. 5) I finalment, cal ser pacients i ajudar molt des de les parròquies i la Diòcesi. Ens hem de creure el que Jesús ens diu: «*Qui no aculli el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas*» (Lc 18,17).

† **Joan Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

La Catedral acull l'Escolania de Montserrat

La Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell va acollir el concert de l'Escolania de Montserrat i la Capella de Música de Montserrat que va donar inici al Festival de Música Antiga dels Pirineus. Al concert hi va assistir l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives; el Conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública del Govern de la Generalitat, Hble. Sr. Jordi Puigneró; l'Alcalde, Il·lm. Sr. Albert Batalla; i els Vicaris generals, amb el Degà del Capítol, entre altres autoritats.

Es van poder escoltar obres de Joan Cererols, hereu dels polifonistes i precursor de l'escola barroca de Montserrat, i altres autors. El concert va aconseguir un ple absolut a la Catedral.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Veniu ara... i reposeu una mica»

M'ho deia una mare: «Tinc els nens a colònies». I un jove, ahir: «Dilluns marxo de campaments». Activitats per a educar els infants i joves en el temps lliure. No tant per omplir el llarg temps d'estiu sinó per descobrir com n'és d'enriquidora la convivència i l'amistat, quants valors podem admirar i estimar en els altres. I, tot això, en plena naturalesa, contemplant la preciositat d'aquesta obra meravellosa de Déu.

Però, no sols els infants i joves. Avui es fa gairebé necessari per a tothom desconnectar de l'activisme laboral i cercar uns dies de descans. Si pot ser canviant de lloc de residència, encara millor.

En el cor de l'estiu, l'Evangeli d'avui recull la invitació de Jesús als seus deixebles per anar-se'n de

vacances: «*Veniu ara tots sols en un lloc desoblat i reposeu una mica. Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni de menjar.*»

Els deixebles tornaven d'una missió apostòlica. Venien cansats però contents. Volien explicar a Jesús tot el que havien fet i ensenyat. Però, la gent que va i ve no els deixa tranquils. I Jesús cerca una estratègia: marxar tots sols en la barca, cap a un indret més tranquil. Hi van junts, com una família; no cadascú pel seu compte.

Amb tot, sorgeix l'imprevist: «*algú els veié... molts ho van saber... una multitud els espera*». I es planteja el dilema: què cal prioritzar, el projecte inicial del descans o la novetat d'aquella multitud que els espera? La resposta és clara per a Jesús:

amb una compassió que no es queda en sentimentalismes inoperants, es posà a instruir llargament la multitud.

És una lliçó per a tots: el dret legítim al propi descans no és excusa per oblidar el deure de socórrer les necessitats del germà.

Les vacances no excusen les nostres obligacions d'ajudar el qui ho necessita; de fomentar els valors de convivència i vida familiar; d'enriquir el nostre esperit amb una bona lectura o amb l'admiració de la naturalesa; de respectar el nostre cos i el dels altres; de viure i celebrar la nostra fe.

Així, en el retorn manifestarem no la pena d'un do exhaurit sinó la joia d'un temps aprofitat.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRA Y VIDA

Tiempo de colonias, tiempo de vida

Desde hace 62 años que la Diócesis de Urgell realiza actividades de Colonias durante el verano. «Hacer colonias» e «ir de colonias» son ya expresiones coloquiales, como el catalanismo «ir al esplai». Recordemos aquel lema exitoso: «**En colonias, ¡el verano es diferente!**». Durante los meses de junio, julio y agosto por toda nuestra Diócesis y en Cataluña tienen lugar multitud de tandas de colonias. Niños y jóvenes, monitores, padres, cocineros y consiliarios nos sentimos dichosos por tantas actividades de formación en el tiempo libre, desde la inspiración del Evangelio. Y muchos son becados para que puedan tener unos días de vacaciones formativas y con amigos.

Las colonias y campamentos son una institución pedagógica privilegiada para trabajar valores personales y de convivencia. Y a quienes hemos sido monitores y consiliarios nos han marcado la vida. La propuesta educativa de la Coordinación Catalana de Colonias y Esplais Cristianos, de la que forma parte la Fundación de nuestra Diócesis de Urgell, la **Fundación de Esplais Santa María de Núria (FEMN) y AINA** en Andorra, así como la más conocida y antigua, la barcelonesa «Fundación Pere Tarrés», tienen la identidad cristiana y eclesial con espíritu evangelizador como el punto de referencia básico y fundamental que las configura. Hoy se da pluralidad de proyectos, instituciones e identidades. Y eso es positivo. Pero reclama profundizar y reforzar la identidad cristiana propia de nuestros Centros de esplai y las Colonias. Y lo mismo en el Escultismo católico.

El tiempo libre es un tiempo de gracia. Valoremos, por tanto, las vacaciones y las colonias como una gran posibilidad de vivencia y transmisión de los auténticos valores para la vida de los niños y de los jóvenes. **Las colonias y los recreos cristianos** son una buena oferta pastoral cuando se proponen ser lugares de verdadera comunión cristiana, con pasión por el juego y la aventura de la vida, y donde se proponga y se celebre la fe. Lugares de descubrimiento de Dios en su creación, donde se cultiven la gratitud de las relaciones, la alegría de las amistades y los afectos. Lugares donde se vivan vacaciones con sentido, para todos y cada uno de los niños, y donde poder disfrutar de solidaridad, fraternidad, belleza, austeridad, acción de gracias y fe. Esta es nuestra propuesta humanizadora y personalizada del tiempo libre, queriendo incidir socialmente, y realizándola desde el voluntariado, y desde el voluntariado eclesial. Queremos educar en la fe, pero una fe entramada íntimamente con la vida de cada día. Una fe que se convierta en cultura, porque «una fe que no se convierte en cultura es una fe todavía no plenamente asumida», decía San Juan Pablo II.

Es necesario que tengamos unas **prioridades pastorales en el tiempo libre**: 1) Mayor claridad en la identidad de la propuesta, sin confundir esplai y catequesis ya que son dos propuestas pastorales diferenciadas, pero que se complementan entre sí, y que pueden cooperar. 2) Respetar los procesos educativos. Por ello los contenidos y la experiencia de la fe deben conjugarse con la atención a la libertad, las motivaciones y las situaciones de cada familia. 3) Apertura a todos por parte del centro de esplai cristiano, cualesquiera que sean sus diferencias de cultura, raza o religión, con una atención preferente por los niños con precariedades o carencias. 4) Los animadores de la fe y los consiliarios deben ser buenos acompañantes, que se impliquen en un proyecto de vida arraigado en el Evangelio. 5) Y finalmente, hay que ser pacientes y ayudar mucho desde las parroquias y la Diócesis. Nos tenemos que creer lo que Jesús nos dice: «*El que no reciba el Reino de Dios como un niño, no entrará en él*» (Lc 18,17).

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

APLECS I DEVOCIÓ POPULAR A LA DIÒCESI

UN SANTUARI SOSTINGUT PER LA DEVOCIÓ DE BELLVÍS
I DEL PLA D'URGELL

Mare de Déu de les Sogues

La Mare de Déu de les Sogues és un lloc de pelegrinatge i devoció des d'antuvi a la comarca del Pla d'Urgell. La seva història arrenca al segle XII, on la tradició situa en el temps el miracle viscut per un pagès quan va caure amb la seva mula al bassal una nit de tempesta. La Mare de Déu el va ajudar a sortir i la seva història va ser motiu per a construir un santuari que fou menat pels Trinitaris fins a la desamortització. Actualment, la Mare de Déu de les Sogues es venera normalment a l'església parroquial, i el dia de la festa, a l'octubre, es fa un pelegrinatge fins al santuari.

És una tradició que ha passat de generació en generació i que forma part i dona sentit a una part de la història de Bellvís: l'aparició de la Mare de Déu de les Sogues el 26 d'octubre de l'any 1190 al pagès de Sidamon Joan Amorós. La Mare de Déu de les Sogues és avui patrona del Pla d'Urgell i del municipi i la història d'aquell miracle ha anat passant de pares a fills.

Aquesta història explica que Joan Amorós, pagès de Sidamon, una nit de tempesta va invocar la Verge quan amb la seva mula carregada de farina, van caure al bassal de la Font del Prat de Bellvís. La Mare de Déu els salvà i li demanà que el poble li fes un santuari. Perquè el creguessin li deixà la seva mà lluminosament marcada a la cara. Com a testimoni d'aquesta història hi ha un pilaret de

pedra, que encara es conserva dret després de vuit segles, alçat vora el camí de Balaguer, a uns cent passos del «Miracle», i que indica el lloc on el pagès i la Mare de Déu dialogaren. També s'hi va alçar una capella, coneguda per tothom amb el nom del Miracle i que ha estat centre de veneració de tota la comarca. Als aplecs i pelegrinatges que s'hi celebraven des de 1547, hi acudien famílies senceres que viatjaven de 40 municipis de diferents comarques, preguntant a Déu per la pluja o buscant remei per a les malalties.

A prop d'aquesta capelleta del Miracle, els veïns li construïren un santuari. Es van aprofitar les pedres del vell Castell de Sagàs, entre les quals hi trobaren una petita imatge de la Mare de Déu. Quan el santuari fou inaugurat pel Bisbe d'Urgell, Mons. Arnau de Preixens, aquest va posar el nom de «Mare de Déu de les Sogues» a la imatge trobada, en record de les sogues tallades per descarregar la mula caiguda i ajuntades de nou per Ella per tornar a lligar els sacs de farina. El santuari, però, després de la desamortització de l'any 1835, va quedar desert per molt temps en no comprar-lo ningú a causa del cost elevat que li posà el Govern.

L'octubre de 1977, un grup de voluntaris van decidir tornar a recuperar aquella història soterrada i, a poc a poc i fins al dia d'avui, el Patronat del Casal de la Mare de Déu de les Sogues vetlla per la conservació d'aquest lloc emblemàtic, el Tossal de les Sogues.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La pau es construeix començant per les cases, els carrers, les botigues, allà on la comunió es plasma de manera artesanal» (12 de maig).

@Pontifex: «A Jesús no se li respon segons els càlculs i les conveniències del moment, sinó amb el «sí» per a tota la vida» (12 de maig).

@Pontifex: «Convido els professionals de la comunicació que promoguin un periodisme de pau al servei de totes les persones, especialment d'aquelles que no tenen veu» (13 de maig).

@Pontifex: «No hi ha llibertat més gran que deixar-se guiar per l'Esperit Sant i permetre-li que ens condueixi allà on vulgui» (14 de maig).

El diàleg entre diferents visions del món: 15a Càtedra de Pensament Cristià

La XV edició de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell ha volgut centrar-se enguany en el diàleg entre cosmovisions, tot considerant com a condició prèvia, que és bàsic practicar la saviesa d'escoltar. I des d'aquesta premissa com a punt de partida van plantejar les seves intervencions el Dr. Joan-Andreu Rocha, Degà de la Facultat Pere Tarrés de la Universitat Ramon Llull (URL); el Dr. Jaume Flaquer, SJ, Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya; el Dr. Joan Andreu Alcina, Diaca permanent de la Diòcesi de Mallorca i Professor del Centre d'Estudis Teològics de Mallorca; i el Dr. Francesc Torralba, Professor de la URL i Director de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell.

La jornada se celebrà a l'Auditori Rocafort de Sant Julià de Lòria, sota la presidència de l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, acompanyat a la taula presidencial pel Cònsol Major de la Parròquia, Hble. Sr. Josep Miquel Vila, i els quatre ponents. Hi van assistir més d'un centenar de persones, entre les quals un bon grup d'alumnes del curs DECA de la Universitat d'Andorra.

L'acte fou obert pel Cònsol lauredià amb una breu reflexió sobre el significat del concepte «cosmovisió», i tot seguit ha pres la paraula Mons. Vives per donar la benvinguda als presents i exhortar-los a «comprendre la nostra identitat cristiana com un do que oferim als altres per si el volen compartir», i no com una trinxera des de la qual mantenir-se en un conflicte permanent amb els qui pensen diferent.

La qüestió que va centrar les ponències fou com abordar el diàleg en un món en el que la diversitat religiosa, cultural i ètnica és un factor que va *in crescendo*. Per això, les societats contemporànies han de desenvolupar el coneixement ètic i polític que els permeti adequar, de manera justa i estable, la diversitat moral, espiritual i cultural que les anima. Els qui defensen visions del món com els grans monoteïsmes històrics, les religions orientals, l'eclecticisme espiritual, les espiritualitats autòctones, l'ateïsmes militant o bé l'agnosticisme, han d'aprendre a conèixer i, idealment, establir llaços de solidaritat.

Mons. Vives va agrair, en la cloenda de la jornada, les aportacions dels ponents i va subratllar la necessitat de fugir del perill del relativisme, defensant com les llavors del Verb poden estar escampades

arreu del món i alhora promoure la unitat i la universalitat salvífica de Jesucrist i de l'Església. Va animar a viure en constant recerca de la Veritat i a desitjar establir ponts de diàleg «ecumènics» amb el pròxim, valorant el que cadascú viu en recerca de la Veritat i compartint el que un és i viu.

PONÈNCIA 1

«El diàleg entre cosmovisions. Condicions i possibilitats»

Dr. Joan-Andreu Rocha

El concepte «cosmovisió» pot tenir diversos significats depenent de la perspectiva que adoptem per a la seva aplicació; aquest concepte és una eina per a comprendre les diferents cultures del planeta, i permet conèixer les diverses maneres d'entendre el món incloent-hi no només els elements religiosos inherents a cada cultura, sinó també les dinàmiques socials, antropològiques, comunicatives i fenomenològiques que les caracteritzen. Recordà que el concepte de «cosmovisió» no és estàtic, sinó que cada cosmovisió està arrelada en un lloc i un moment històric concret, i per això es troba en constant transformació i facilita una primera aproximació al pluralisme cultural i eines per a «comprendre l'altre», no només a partir d'allò que creu, sinó també a partir de les conseqüències pràctiques que comporta la seva forma de fer en el món.

PONÈNCIA 2

«El diàleg cristiano-musulmà. L'aproximació entre dos mons»

Dr. Jaume Flaquer

Per a ell, l'Islam i el Cristianisme tenen una memòria carregada de greuges mutus i de conflictivitat: expansió de l'Islam, les croades, la Reconquesta, expulsió dels moriscs d'Espanya, la història dels pirates musulmans del Mediterrani i els esclaus a una riba i a l'altra, la por als turcs de l'Europa oriental, el colonialisme europeu, el terrorisme amb marca islàmica.

En el trobament diari entre cristians i musulmans, tots aquests records es projecten vers els individus com si fossin representants de tota la història del seu col·lectiu, i s'aixequen murs que impedeixen el «coneixement intern de l'altre». Animà a trobar punts d'encontre «per a comprendre's millor mútuament i per a purificar-se més cada una d'elles en allò que essencialment ja eren al començament».

PONÈNCIA 3

«El diàleg entre cosmovisions. Una exposició filosòfica»

Dr. Joan Andreu Alcina

Reconeixent que malgrat en la pràctica el diàleg mai no es dona en condicions ideals, això no resta el seu gran poder transformador. El diàleg és una dimensió constitutiva de la persona, ha afirmat el ponent, però alhora es manifesta en tant que existeix un cert grau de diversitat amb l'interlocutor. La identificació i el reconeixement d'allò que ens diferencia de l'altre és el que ens permet finalment eixamplar la pròpia identitat.

PONÈNCIA 4

«El diàleg amb els no creients. L'altre com a interlocutor vàlid»

Dr. Francesc Torralba

El binomi entre creients i no creients, que habitualment fem pedagògicament, no és tan fàcil de distingir, ja que la creença entesa en forma àmplia forma part de la condició humana. Va considerar la necessitat de definir amb precisió els conceptes de «Déu», «ateïsmes», «gnosticismes», per què prejudicis envers l'altre perjudica l'entesa entre creients i no creients. El diàleg mai no pot ser «conquerir» l'altre en el sentit de fer-lo canviar d'opinió des d'una posició de superioritat, ja que l'autèntic diàleg s'ha de fonamentar en la coneixença i en el compartir mutu des del respecte a la identitat de l'altre.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ga 2,19-20 / SI 33 / Jo 15,1-8]. Santa Brígida (Suècia, 1303 - Roma, 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. ■ Dimarts [Mi 7,14-15.18-20 / SI 84 / Mt 12,46-50]. □ *Urgell*: beats Josep Sala i Picó, prev. i companys, màrtirs. Sant Víctor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.;

beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, vgs. carmelitanes i mrs. a Guadajara.

25. ■ Dimecres [Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-21;12,1-2.24) / SI 66 / 2C 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.

26. □ Dijous [Jer 2,1-3.7-8.12-13 / SI 35 / Mt 13,10-17]. Sants Joa-

quim i Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. ■ Divendres [Jer 3,14-17 / SI: Jer 31,10-13 / Mt 13,18-23]. ■ *Sant Feliu de Llobregat*: Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès. Santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; santa Natàlia, mr.

28. ■ Dissabte [Jer 7,1-11 / SI 83 / Mt 13,24-30]. Santa Caterina

Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; sant Pere Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Teresiana.

29. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (litúrgia de les hores: 1a setmana) [2R 4,42-44 / SI 144 / Ef 4,1-6 / Jo 6,1-15]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Fèlix II, papa (romà, 483-492).

Diumenge XVI de durant l'any (B)

COMENTARI

Jesús veié una gentada i se'n compadí

Una col·lecció d'oracles contra els últims reis de Judà forma la secció Jer 21-23 que acaba amb l'anunci d'un pastor que guiarà el Poble tal com vol el Senyor.

Quan la deportació a Babilònia primer pensaven: Déu ja no defensa el seu Poble de manera incondicional.

Els profetes fan madurar el judici mostrant que la salvació passa per reconèixer (23,10s) que *el país és ple d'adúlter*—infidels a l'Aliança—; i els més culpables són: *reis* (21-22), *profetes i sacerdots* (23,11).

Per això Jeremies en nom de Déu denuncia: *Ai dels pastors que perden les ovelles del meu ramat*.

L'oracle té triple contingut: primer *passaré comptes amb els pastors que perden les ovelles del meu ramat per reclamar tot el mal que heu fet*. Després *Jo mateix recolliré totes les ovelles que em queden i les faré tornar als seus prats*. Finalment *els donaré pastors que les menin*; i en un futur llunyà (*Vénen dies*), complint de ple la gran promesa, *faré germinar un rebrot legítim del llinatge de David*.

La secció 2,11-22 és el punt central d'Ef dividit en tres parts: a) v. 11-13 contrast entre l'*abans dels pagans lluny de Déu* i l'*ara dels incircumcisos als qui la sang del Crist ha aprofitat*; b) v. 14-18 humanitat reconciliada per *Crist que ha posat pau entre els dos pobles creant una humanitat centrada en Ell*; c) v. 19-22 *Crist, pedra angular* i protagonista en la construcció de l'Església al servei d'una humanitat pacificada.

L'Evangeli presenta un projecte de vacances per als Apòstols: *Veniu ara tots sols en un lloc despoblat i reposeu una mica*. Hi ha plena legitimitat: *Molta gent anava i venia i no els deixava temps ni de menjar*.

Hi ha un imprevist: *Algú els veié. Molts ho van saber, hi van córrer a peu i arribaren primer que ells*. Què prevaldrà: el projecte de Jesús o la situació de la *gentada que eren com ovelles sense pastor?*

Resposta: *Jesús veié una gran gentada i se'n compadí perquè eren com ovelles sense pastor*.

Per damunt del dret legítim al propi descans, preval el deure de socórrer el germà necessitat. Així Jesús primer *es posà a instruir-los llargament* i després multiplicarà miraculosament *cinc pans i dos peixos*.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 23,1-6)

Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat, diu l'oracle del Senyor. Per això el Senyor, Déu d'Israel, diu als pastors del meu poble: «Vosaltres heu dispersat les meves ovelles i les heu fetes fugir, en lloc de fer-ne el recompte. Doncs ara jo passaré comptes amb vosaltres per reclamar tot el mal que heu fet, diu l'oracle del Senyor. I totes les ovelles que em queden, jo mateix les recolliré de tots els països on les havia fet fugir, i les faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i s'hi multiplicaran. Els donaré pastors que les menin, i ningú no tornarà a fer-los por, ni a esfereir-les, ni en mancarà cap, diu l'oracle del Senyor. »Vénen dies, diu l'oracle del Senyor, que faré germinar un rebrot legítim del llinatge de David, i serà un rei excel·lent que farà regnar en el país la justícia i el bé. En els seus dies Judà no sofrirà cap mal i Israel viurà segur. El seu nom serà: El-Senyor-és-el-nostre-bé.»

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs. / Per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,13-18)

Germans, vosaltres abans éreu lluny de les promeses, però ara la sang del Crist us ha aprofitat. Ell és la nostra pau. De dos pobles n'ha fet un de sol, ja que ell ha destruït la barrera que els separava i els mantenia enemics, abolint en el seu propi cos la Llei i els preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell. Per la seva mort a la creu ha fet morir l'enemistat i, units en un sol cos, els ha reconciliat tots dos amb Déu. Per això ha vingut a portar-nos la bona nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,30-34)

En aquell temps, els apòstols es reuniren amb Jesús i li parlaren de tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: «Veniu ara tots sols a un lloc despoblat i reposeu una mica.» Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni per menjar. Se n'anaren, doncs, tots sols amb la barca cap a un lloc despoblat. Però algú els veié quan marxaven; molts ho van saber, van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells. Quan Jesús desembarcà veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 23,1-6)

¡Ay de los pastores que dispersan y dejan que se pierdan las ovejas de mi rebaño! —oráculo del Señor—. Por tanto, esto dice el Señor, Dios de Israel a los pastores que pastorean a mi pueblo: «Vosotros dispersasteis mis ovejas y las dejasteis ir sin preocuparos de ellas. Así que voy a pedir os cuentas por la maldad de vuestras acciones —oráculo del Señor—. Yo mismo reuniré el resto de mis ovejas de todos los países adonde las expulsé, y las volveré a traer a sus dehesas para que crezcan y se multipliquen. Les pondré pastores que las apacienten, y ya no temerán ni se espantarán. Ninguna se perderá —oráculo del Señor—. Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que daré a David un vástago legítimo: reinará como monarca prudente, con justicia y derecho en la tierra. En sus días se salvará Judá, Israel habitará seguro. Y le pondrán este nombre: «El-Señor-nuestra-justicia.»

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,13-18)

Hermanos: Ahora, gracias a Cristo Jesús, los que un tiempo estabais lejos estáis cerca por la sangre de Cristo. Él es nuestra paz: el que de los dos pueblos ha hecho uno, derribando en su cuerpo de carne el muro que los separaba: la enemistad. Él ha abolido la ley con sus mandamientos y decretos, para crear, de los dos, en sí mismo, un único hombre nuevo, haciendo las paces. Reconcilió con Dios a los dos, uniéndolos en un solo cuerpo mediante la cruz, dando muerte, en él, a la hostilidad. Vino a anunciar la paz: paz a vosotros los de lejos, paz también a los de cerca. Así, unos y otros, podemos acercarnos al Padre por medio de él en un mismo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 6,30-34)

En aquel tiempo, los apóstoles volvieron a reunirse con Jesús, y le contaron todo lo que habían hecho y enseñado. Él les dijo: «Venid vosotros a solas a un lugar desierto a descansar un poco». Porque eran tantos los que iban y venían, que no encontraban tiempo ni para comer. Se fueron en barca a solas a un lugar desierto. Muchos los vieron marcharse y los reconocieron; entonces de todas las aldeas fueron corriendo por tierra a aquel sitio y se les adelantaron. Al desembarcar, Jesús vio una multitud y se compadeció de ella, porque andaban como ovejas que no tienen pastor; y se puso a enseñarles muchas cosas.